

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Національний авіаційний університет

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВИЩОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ

VII Міжнародна науково-практична конференція

22 березня 2019 року

Київ 2019

В. Ковальчук ВИКОРИСТАННЯ ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ ПРОФЕСІЙНОГО НАВЧАННЯ.....	71
Т. Кожушкіна ЗМІСТОВИЙ КОМПОНЕНТ СИСТЕМИ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ПЕДАГОГІЧНОГО КОЛЕДЖУ.....	72
І. Козир НОВІТНІ ТЕХНОЛОГІЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЯК ІНСТРУМЕНТИ ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ.....	73
А. Кокарева ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ У СИСТЕМІ ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ.....	74
Н. Компанець ПЕРСПЕКТИВИ ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ ФАХІВЦІВ БІОМЕДИЧНОЇ ІНЖЕНЕРІЇ.....	75
Т. Конівіцька ОСНОВНІ КОМПОНЕНТИ РИТОРИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПСИХОЛОГІВ.....	76
О. Корнєєва, Д. Петренко РОЛЬ ОРГАНІЗАЦІЇ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ В МЕДИЧНИХ ЗВО.....	77
О. Корнєєва, А. Сухініна ОСОБЛИВОСТІ ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ У МЕДИЧНИХ ЗВО.....	78
Т. Кочубей ПРОГРАМНО-МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ ДО РОБОТИ З УВ'ЯЗНЕНИМИ.....	78
Ю. Красильник ІНФОРМАЦІЙНО-ТЕХНОЛОГІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЦЕСУ ПІДГОТОВКИ МАГІСТРІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «ПРОФЕСІЙНА ОСВІТА (КОМП'ЮТЕРНІ ТЕХНОЛОГІЇ)».....	79
К. Крижевська ВИМОГИ ЧАСУ І ПОКЛИКАННЯ ВИКЛАДАЧА У СУЧАСНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ ОСВІТНЬОМУ ПРОСТОРІ.....	80
Н. Кубриш, Б. Авраменко, О.Самойлова ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНО СПРЯМОВАНОЇ ІНШОМОВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ОСВІТНЬОЇ ТА ХУДОЖНЬО-ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	81
Л. Кулакова ПРЕПОДАВАНІЕ ТЕРАПИИ В СОВРЕМЕННЫХ УСЛОВИЯХ.....	82

сприятливого психологічного клімату між викладачем та студентом. Результатом є підвищення зацікавленості обох сторін до процесу навчання, а певна автономія стимулює зростання відповідальності студента за його особисті показники розвитку та дозволяє повністю розкрити власний потенціал в умовах оптимальної організації навчального процесу [3].

Отже, для фахівців напряму «Біомедична інженерія» вивчення англійської мови є невід'ємною частиною процесу формування якісного та кваліфікованого фахівця, який матиме змогу вільно співпрацювати з іноземними колегами в даній галузі. Для вдалого процесу навчання необхідна тісна співпраця викладача зі студентом, який, своєю чергою, повинен стимулювати та мотивувати його до навчання.

Список використаних джерел

1. Копетчук В. А. Педагогічні умови професійного спрямування природничо-математичних предметів у медичному коледжі [Електронний ресурс] / В. А. Копетчук. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <http://studentam.net.ua/content/view/7318/97/>.
2. Біомедична інженерія в Польщі [Електронний ресурс] // Освіта в Польщі. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.osvitapol.info/fakulteti/fid/237>.
3. Полікарпова Ю. О. Сучасні тенденції у викладанні англійської мови в Україні / Ю. О. Полікарпова. // Народна освіта. – 2018. – №378.

*Тетяна Конівіцька
аспірантка, м. Львів*

Основні компоненти риторичної компетентності психологів

Формування риторичної компетентності займає особливе місце у професійному становленні студентів-психологів, адже майбутнім психологам для успішної діяльності за фахом необхідні розвинуті риторичні вміння та навички. Нині виникла потреба нового погляду на риторичну підготовку майбутніх фахівців у закладах вищої освіти, передусім психологів, оскільки традиційна практика їхньої риторичної підготовки в системі професійного навчання недостатньо забезпечує формування потрібної риторичної компетентності.

Дослідження змісту та структури риторичної компетентності здійснила низка науковців, зокрема складові цієї структури виокремили: у викладачів – Л. Каніблоцька та О. Залюбівська, у фахівців соціономічної сфери – О. Корчова, у соціальних педагогів – А. Певрушина, в учнів загальноосвітніх шкіл – В. Ницета. Аналіз психолого-педагогічної літератури і початково-виховного процесу свідчить, що для формування риторичної компетентності у студентів-психологів доцільно визначити і проаналізувати її компоненти. Зазначимо, що в науково-педагогічних дослідженнях виокремлюють різні складові риторичної діяльності. При цьому наукові підходи за своєю сутністю не суперечать один одному, а дослідники лише по-іншому висвітлюють її структурні елементи.

Проаналізувавши різні варіанти визначення структури риторичної діяльності, ми пропонуємо такі основні компоненти риторичної компетентності майбутніх психологів: *мотиваційно-ціннісний, інформаційно-когнітивний, функціонально-діяльнісний, професійно-адаптивний*. Розглянемо їх.

Мотиваційно-ціннісний компонент для майбутніх психологів є основним чинником становлення професійної особистості та висококваліфікованого фахівця, передбачає бачення найважливіших цілей і завдань майбутньої діяльності психолога та розуміння значення риторики й реалізується через поєднання в єдине ціле мотиваційної, ціннісної, духовної та етичної складових. *Інформаційно-когнітивний компонент* поєднує мисленнєву, знаннєву та інформаційну складові, які сприяють розвиткові ефективного, креативного та критичного мислення, охоплюють мовностилістичні (норми літературної мови й аспекти культури мовлення) та риторичні знання (інтегровані відомості, які поєднують історію виникнення та розвитку риторики як науки, теорію риторичної діяльності, закони риторики).

Функціонально-діяльнісний компонент охоплює мовленнєву, коннективно-операційну, творчу, експресивно-емоційну (невербальну) складові, які передбачають розуміння та вибір засобів міжособистісної комунікації, готовність до практичної діяльності (комунікації) психолога в суспільстві, створення творчої риторичної особистості, яка розумітиме мову не лише жестів, а й почуттів. *Професійно-адаптивний компонент* націлений на формування комунікативної особистості з осмисленням свого внутрішнього стану та діяльності, можливістю легкого налагодження зв'язку, розумінням причини і здатністю прогнозувати поведінку клієнта, групи людей чи аудиторії надалі та поєднувати психологічні й лінгвістичні аспекти, тому охоплює комунікативну, перцептивно-реактивну, рефлексивну, нейролінгвістичну, психолінгвістичну складові.

На нашу думку, саме ці компоненти відображають багатоаспектність риторичної діяльності психологів і поєднують усі напрями риторичної підготовки у закладах вищої освіти та детермінують усі напрями мовленнєво-риторичної підготовки у процесі професійної підготовки.

Олена Корнєєва
викладач, м. Краматорськ,
Діана Петренко
студентка, м. Краматорськ

Роль організації самостійної роботи в медичних ЗВО

Самостійна робота є невід'ємною частиною навчально-виховного процесу. Під самостійною роботою ми розуміємо вид розумової діяльності, упродовж якої студент без сторонньої допомоги виконує завдання, опрацьовує новий матеріал та самостійно шукає інформацію.

Сучасність вимагає від навчальних закладів переходити від передачі інформації до управління пізнавальною діяльністю студентів. Останні дослідження показують, що знання отримані самостійно засвоюються краще на 50%. Відповідно до Положення про організацію навчального процесу у ЗВО України, самостійна робота має займати не менше 1/3, але не більше 2/3 від загального обсягу навчального часу, відведеного на вивчення певного курсу.

Головною метою такої форми роботи є навчити студентів самостійно шукати необхідну інформацію, аналізувати та узагальнювати її. Це пов'язано з необхідністю неперервного саморозвитку та самоосвіти медичного працівника.

Дослідники М. Г. Гарунович та П. І. Підкасистий вважають, що самостійна робота являє собою найважливішу умову формування самоорганізації тих, хто навчається, а також сприяє поповненню знань та формуванню установки на систематичне поповнення знань упродовж майбутньої професійної діяльності. Більш того, самостійна робота розвиває увагу, пам'ять, аналітичні здібності та вольові якості.

Роль викладача у процесі самостійної роботи зводиться до «організатора», він має тільки направляти пізнавальну діяльність студентів шляхом забезпечення їх методичними вказівками для самостійної роботи, наданням консультацій, проведенням бесід. Також результативність самостійної діяльності студентів залежить і від методичного забезпечення кафедри. А це, своєю чергою, тісно пов'язане з рівнем роботи педагогічного колективу.

Важливу роль в успішній організації самостійної роботи має регулярність її проведення та перевірки. Студенти повинні чітко розуміти який обсяг роботи і за який період часу вони мають зробити.

Однією з найефективніших форм самостійної роботи є індивідуальні завдання для кожного студента з урахуванням їхніх наукових інтересів і потенціалу. Перевірка результатів роботи можлива у формі семінарів, виступів на конференціях та публікацій тез або статей у наукових виданнях.